

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Prier)
nr. 4 (112) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

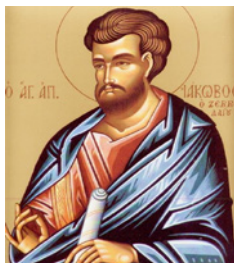
Mult sau puțin?

Citiți în pagina 1

O lălea pășind spre Înviere

Citiți în pagina 4

Sfântul Apostol Iacob,
fiul lui Zevedeu

Citiți în pagina 14

Grija pentru mântuirea
sufletului său

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Mult sau puțin?

Cu voia Domnului, ne îndreptăm cu pași grăbiți spre evenimentul care a marcat istoria omenirii, eveniment care și-a pus amprenta pe modul de viață al creștinilor, oferindu-ne convingerea și certitudinea că viața în această lume nu se sfârșește după cum cred cei „cu mintea scurtă”, ci ne „teleportează” într-o viață care va fi răsplata ostanelilor și a jertfelor noastre pe acest pământ. Cât de frumos este să trăiești cu convingerea că tot efortul pe care l-ai depus în această scurtă tranziție pământească este nemăsurat, înmulțit și răsplătit prin pronia dumnezeiască. Scriind aceste rânduri, gândul îmi fuge la perioada când resursele (minute naționale, sms-uri etc.) oferite de firma de telefonie mobilă se pierdeau chiar dacă nu erau utilizate. La acea vreme mă gândeam că, dacă tot nu le-am folosit luna aceasta, ce frumos ar fi dacă s-ar reporta pentru luna viitoare. Pentru că, prin osteneala și chibzuința de a-mi chivernisi ceea ce am primit, consideram ca fiind nedrept ca tot efortul meu să fie în van. Am făcut această remarcă pentru că acum, încredințați fiind că tot ceea ce facem nu este în van, ar trebui să depunem toate diligențele pentru ca-n viața pe care Domnul Hristos ne-o garantează, ostanelile, clipele de rugăciune, milosteniile, donațiile, precum și oricâte vom face în numele Domnului, nu se vor pierde, ci vor fi „reportate” și ne vor ghida pe calea cea strâmtă.

De curând, vorbeam cu o persoană căreia îi spuneam că această perioadă este ca o rampă de lansare pentru a începe o activitate misionară, pentru a face o donație sau pentru a înmuia propria inimă spre ajutorarea celor în nevoi. Toate bune și frumoase, iar după câteva zile îmi cere o părere despre o icoană pe care ar vrea să o achiziționeze pentru a fi donată la mănăstirea pe care urma să o viziteze; cu speranța că prin gestul său o va ajuta Domnul în ceea ce și-a propus să realizeze în acest an. Dorința ei mi s-a părut bună (un bun punct de pornire), având în vedere „apatia” față de biserică și de slujitorii săi, dar scopul donației m-a făcut să simt o oarecare urmă de întristare. Imediat gândul meu a plecat către văduva care în simplitatea ei a dăruit în visteria templului din Ierusalim toată averea ei, adică doi bănuți de aramă (un codrant), aspect observat de ochiul atent al Domnului Hristos și consemnat pentru noi de Sfântul apostol și evanghelist Marcu: „Și șezând în fața cutiei milelor, Iisus privea cum mulțimea arunca bani în cutie. Și mulți bogați aruncau mult. Și venind o văduvă săracă, a aruncat doi bănuți, adică un codrant. Și chemându-i la Sine pe

ucenicii Săi, le-a zis: Adevăr vă grăiesc că această văduvă săracă a aruncat în cutia milelor mai mult decât au aruncat toți ceilalți. Pentru că toți au aruncat din prisosul lor, pe când ea, din sărăcia ei, a pus tot ce avea.” (Marcu 12, 41-44).

Poate că este mai bine să ne laude mai întâi Dumnezeu și pe urmă oamenii. Dacă vom căuta mai întâi laudele oamenilor, asemenea cărturarilor și fariseilor vremii, cred că jertfa noastră (darul care sperăm să ne aducă ajutorul lui Dumnezeu) nu va fi o plăcută mireasmă înaintea cerului. Când vrei să faci o faptă bună, să ajuți pe cineva, să dăruiești ceva la o biserică sau la o casă de bătrâni, oare Dumnezeu nu știe motivarea care te îndeamnă spre acest lucru? Oare nu știe că totul este de suprafață, căutând obținerea unui anumit obiectiv sau îndeplinirea rapidă a unor dorințe? Dacă îmi veți da dreptate, atunci la ce folos toată această osteneală?

Conștienți fiind că faptele noastre sunt doar pentru ochii lumii, cu inimile împietrite, ne „ostenim” în a oferi daruri sau milostenii din izmă, crezând că astfel vom oferi o jertfă mai mare decât poate încăpea în cutia milei. Și astfel, trăind în amăgire, așteptăm cu nerăbdare ca jertfa și darul nostru să se transforme ca prin minune în sănătate veșnică, într-un automobil nou, în conturi burdușite sau în cine mai știe ce răsplată rapidă.

Dragi prieteni, deși (poate) cu toții aprobăm gestul văduvei, atunci când vine vorba de propria jertfă, noi nu procedăm ca ea. Ne vine greu să renunțăm la ce este al nostru doar pentru a dăruii dezinteresat și fără a urmări un anume rezultat. Până și politicienii, când „oferă” un litru de ulei unui pensionar, darul în sine este bun, dar scopul nu este tocmai unul umanitar. Și Dumnezeu știe. Cred că, doar când vom oferi chiar și-un pahar cu apă rece în numele Domnului Hristos, jertfa noastră va fi consemnată în cer, deoarece prin aceasta recunoaștem că toate câte le avem Îi aparțin Lui. Oare este mult sau puțin? La Sfânta Liturghie, atunci când pâinea și vinul sunt pregătite pentru prefacerea în Trupul și Sângele Domnului Hristos, recunoaștem și mărturisim că acestea sunt ale lui Dumnezeu și pe acestea I le aducem pentru toate câte El ni le dăruiește: „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate!”. Cât de frumos...

După cum v-am obișnuit, vă ofer și de această dată o scurtă povestioară care ne explică modul cum darul sau ajutorul este bine răsplătit doar atunci când scopul acestuia este în acord cu inima celui care dăruiește și cu învățăturile Sfințelor Scripturi.

„La finalizarea construcției unei mănăstiri, câțiva bogătași își scuturau cu fală pungile. Alții strigau în gura mare ce sume au de gând să lase pentru mănăstire. Doar o bătrână stătea deoparte și îi urmărea. Ar fi dorit și ea să dea ceva pentru lăcașul sfânt, dar nu avea nici bani, nici aur, nici mățasuri. Tocmai atunci, un car încărcat cu de toate s-a apropiat de locul unde stătea ea. Stăpânul carului lovea

cu biciul boii care se opinteau să urce dealul. Nu mai aveau putere să ducă cele adunate pentru mănăstire. În fața porții, s-au împleticit și au căzut cu botul în țărână. Înfuriat, stăpânul a prins a-i bate și mai tare.

– Încetează! I-a oprit bătrâna. Nu vezi că au nevoie de odihnă?

Luptând cu propriile slăbiciuni, ea a dat fuga la izvor și le-a adus puțină apă, apoi a rupt un braț de iarbă proaspătă și l-a pus cu grijă în fața bietelor animale.

În ziua când au dezvelit placa de inaugurare pe care erau înscrisi ctitorii sfântului lăcaș, toți au rămas mirați văzând că în capul listei era sculptat numele acelei necunoscute bătrâne.”

Dragii mei, în realitate, multe lucruri trec prin mâinile noastre, dar nu rămân veșnic, pentru că numai ce vine din inimă, numai ce dăruim dezinteresat va rămâne veșnic și va fi consemnat în contul nostru. De exemplu, degeaba vreau să dăruiesc ceva scump unei biserici, dacă prin jertfa mea urmăresc obținerea anumitor foloase sau viitoare beneficii. Prin gestul ei, bătrâna din rândurile de mai sus ne arată calea de a ne jertfi pentru Hristos, calea prin care, chiar dacă suntem săraci, numele noastre vor fi scrise în ceruri. Dacă astăzi avem posibilitatea de a ajuta pe cineva sau de a dăruii chiar și o vorbă bună sau o încurajare unui om deznădăjduit, să nu așteptăm altă ocazie, pentru că astăzi este momentul. Ziua de mâine nu este a noastră. Totodată, să nu interpretăm greșit pilda văduvei din evanghelie, amăgindu-ne că jertfind puțin, puțin vom primi și, prin urmare, fără a ieși din zona de confort, să-I oferim Domnului Hristos doar puțin, cât să-L facem să creadă că ne mai gândim la El. Oare de câte ori ne „argumentăm” lipsa dragostei, oare de câte ori ne „cosmetizăm” zgârcenia, motivând grijile care ne copleșesc sau nesiguranța financiară a zilei de mâine, amăgindu-ne cu gândul că poate Domnul Hristos ne va înțelege „sărăcia” și va primi cu miros de bună mireasmă „umila” noastră jertfă?

Închei aceste rânduri cu convingerea că perioada triodului este o perioadă care ne poate schimba modul de viață. Este momentul să înțelegem că tot efortul nostru trebuie să fie pus în numele Domnului, iar silindu-ne pe drumul nevoinței, având în față jertfa Mântuitorului, să ne încredințăm că tot efortul nostru, toată „paguba” făcută în numele Lui, va fi compensată de preaplinul dumnezeiesc.

Așadar, să ne rugăm Domnului să ne dea puterea să sporim în credință prin iertare și iubire, să ne dea puterea ca tot ceea ce facem să facem doar în numele Său. Să dăruim dezinteresat cu convingerea că nimic din ceea ce avem nu este al nostru și astfel să putem spune: „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate!”. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

O lălea pășind spre Înviere

*D*e curând, a sosit primăvara. Pământul negru îmi e casă. A trecut multă vreme de când mă odihnește acoperindu-mă. Sunt doar un simplu bulb al Domnului.

Simt o căldură firavă și dulce. O așteptam demult. Am hibernat suficient. Senzația plăcută se intensifică după fiecare minut.

E din ce în ce mai bine și deja parcă mă orbește ceva. O, sunt chiar razele fierbinți ale soarelui! Da, am ieșit la suprafață! Îmi crește tulpinița și parcă îmi apar mici frunzulițe. Virtuțile mele!

M-am făcut mare! Mă colorez și mă deschid! Simt un parfum puternic și mă uit în dreapta mea. Le întâmpin cu dragoste pe minunatele mele prietene, narcisele. Ce minunate sunt!

Am auzit că ghiociei au fost primii chemați, fiind urmași de clopoței, care au răsărit plecându-și capetele, parcă-ntr-o rugăciune colectivă. Viorelele i-au urmat cu un curaj demn de cel al femeilor mironosițe. La fel și zambilutele frumos parfumate.

Bucuroasă, privesc din nou spre soare. Îl văd pe Domnul atârnat pe Cruce. Îmi

transmite o urare de bun-venit. Nu mă plec precum frații mei, ci jelesc înălțându-mă și mai tare spre El, cu recunoștință pentru darul vieții și pentru jertfa Sa. Mă trece un gând: „Sunt pregătită, Doamne!”

Astăzi este o zi sfântă de vineri. O fetiță se uită la mine. Mă fotografiază din toate unghiurile, se bucură, râde, apoi mă desparte de mijlocul tulpinii și mă așază atent în brațele sale, lângă surioarele mele. Ici-colo mă întâlnesc și cu câte-o narcisă. Formăm împreună un buchetel viu și colorat.

Se înserează. Fetița ne trece pragul bisericii, își pleacă genunchii de trei ori și ne oferă Domnului, așezându-ne pe masa ce întruchipează Sfântul Mormânt. Voci de preoți, bărbați, femei și copii ne încântă cu versurile Prohodului. Oamenii plâng. Lumânările se topesc. Noi, florile, zâmbim, dar se întâmplă ceva și cu noi. Ne ofilim. Ne uscăm.

Asta e jertfa noastră, a florilor. Ne naștem spre slava lui Dumnezeu. Creștem și înflorim spre bucuria tuturor, apoi pierim, iar Domnul ne așteaptă în Raiul Său, pentru a ne alătura mării sărbători.

Ajungând la petrecere, primesc din nou un călduros bun-venit:

- Hai, intră draga Mea lalea și bucură-te! Alături de Mine ai murit, alături de Mine vei învia!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Thomas Little (Sursa: Instagram)

© doxologia.ro

Grija pentru mântuirea sufletului său

Suflete al meu, trebuie să priveghezi în toată vremea. De aceea scriu toate acestea, ca să știi cum să te păzești și ca să-ți aduc aminte de nevointă și de trezvie.

Trebuie să dezrădăcinezi toate patimile dinlăuntrul tău, ca să ajungi la starea cea dintâi și să dobândești curăția minții. Să alungi din mintea ta gândurile cele rele. Să nu le cercetezi în amănunt, nici să le hrănești. De îndată ce pătrund înlăuntrul tău, să le alungi. Dacă gândurile necurate vor zăbovi în tine, nu le vei putea scoate afară ușor, ci numai cu multă osteneală, cu sânge și cu rugăciune neîncetată. Să alungi îndată gândul viclean care te atacă. În acest fel înlături primejdia și rămâi neîntinat.

În acest Sfânt Munte, suflete al meu, să duci o viață sfântă. Este un loc cersesc. Să trăiești ca un Înger, având pururea întristarea cea după Dumnezeu, lacrimi, umilința adâncă a inimii și răpirea minții la Dumnezeu. Să te faci cu totul duhovnicesc, fără să ai nicio legătură cu lumea.

Acum, suflete al meu, că ești sănătos, ia-ți toate măsurile ca să păzești neprețuita comoară a curăției tale. Nu-i vezi pe demoni, care fie prin războiul trupului, fie prin vederea lucrurilor amăgitoare, încearcă să te doboare de la înălțimea virtuții și a curăției?

Ia aminte, suflete al meu, ia aminte! Fii cu mintea trează, alungă închipuirile rușinoase, înfrânează-ți privirea de la imaginile păcătoase, ca să nu intre tâlharii înăuntru și să te prăpădească. Rugăciunea să lucreze înlăuntrul tău pururea și atunci demonii vor fi ca loviți de fulger. De nimic altceva nu se tem demonii atât de mult ca de Rugăciunea minții.

Să cugeți numai la cele cerești ca să te faci organ al Sfântului Duh prin neîncetata cântare de laudă și prin doxologia lui Dumnezeu. Și atunci înlăuntrul tău va fi un praznic fără sfârșit, o zi a Învierii.

Nu-ți vei da seama cum trece ziua și o să spui: „Când s-a făcut ziua și când s-a înserat? Când au început privegherile și slujbele și cum de s-au terminat atât de repede?”

O să ți se pară că nu te mai afli în această lume, ci în Ceruri, împreună cu Îngerii lui Dumnezeu și că prăznuiești împreună cu ei într-o lumină și bucurie.

O, bucurie cerească! O, veselie dumnezeiască și praznic strălucit! Să vorbești neîncetat cu Dumnezeu fără să te sature! Prin vorbirea cu Dumnezeu și prin contemplație te faci, suflete al meu, nepământesc. Prin rugăciunea neîncetată se curăță mintea și rămâi liniștit și netulburat de atacurile vrăjmașului. Mintea se află cu totul în contemplație și este plină de desfătare dumnezeiască.

Dar cu ce cuvinte să vorbesc despre aceste lucruri străine și înfricoșătoare? Noi cei pământești ne înălțăm de la pământ la Cer și ne apropiem de Dumnezeu. O, strălucire de netălcut! Am părăsit lumea și am venit în acest Sfânt Munte, în Grădina Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Câtă mulțumire trebuie să aducem, suflete al meu, lui Dumnezeu și Maicii Domnului că ne-au scăpat de suferințele și de cursele lumii!

Pentru aceasta să te temi și să cauți să te afli pururea sub acoperământul lui Dumnezeu și al Maicii Domnului. Să trăiești mereu cu frică de Dumnezeu, să ai rugăciune neîncetată, întristare și lacrimi și să aduci cântare și doxologie neîncetată lui Dumnezeu, iar mintea ta să se afle în răpire.

Să ai vie în suflet simțirea prezenței lui Dumnezeu și să fii cu totul mort față de lume. Neîncetata aducere-aminte de Dumnezeu este o bucurie cerească și un praznic strălucit, după cum scrie: „Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu și m-am veselit” [1]. Și iarăși spune Psalmistul: „În numele Tău se vor bucura toată ziua” [2].

Împotrivește-te atacurilor demonilor care aduc în suflet neorânduială și tulburare și care stau gata să-l înăbușe pe bietul suflet. Rugăciunea care se face cu stăruință este ca o flacăra care îi arde și îi stârpește pe demoni. Prin lovitura nimicitoare a rugăciunii se năruiesc toate meșteșugirile demonilor și sunt alungați ca de un fulger.

Scriu acestea, suflete al meu, numai și numai ca să trezesc în tine mulțumirea, cântarea de laudă și doxologia către Dumnezeu.

Îți mulțumesc, Îți mulțumesc din tot sufletul, Dumnezeul meu! Nu mă satur să-Ți mulțumesc și să însetez de dragostea Ta, pentru că în chip minunat m-ai scăpat din atâtea curse înfricoșătoare ale demonilor. Nu mă satur să-Ți mulțumesc, să însetez de dragostea Ta și să prăznuiesc plin de bucurie.

[1] Psalmul 76, 3.

[2] Psalmul 88, 16.

Sursa: Părintele Matei de la Karakalu – „Un lucrător tăcut al virtuții”, Editura Evanghelistos

Ascultarea

Există legi duhovnicești, așa cum există legi matematice sau fizice, legi ale chimiei și biologiei. Dar, în timp ce acestea din urmă sunt considerate obiective, legile duhovnicești sunt trecute cu vederea de mai toată lumea, chiar și de către cei care se numesc pe ei înșiși creștini și ortodocși. Este ciudat însă că legile duhovnicești, pentru că țin de vederea și înțelegerea sufletului, sunt neglijate și chiar disprețuite, în timp ce legile fizice sunt respectate de toată lumea ca un adevăr de la sine înțeles. Aceasta arată ceea ce prețuiește lumea astăzi mai mult, adică trupul, neglijând cu totul cele ale sufletului.

Și, totuși, legile duhovnicești sunt cele pe care s-a întemeiat lumea aceasta, căci din dragostea lui Dumnezeu izvorăște întreaga creație și nu din Big-Bang-ul unora dintre ideologii științei secolului al XX-lea. Iar dacă prin minuni, legile fizice au fost transgresate de multe ori în istoria lumii și vor fi până la sfârșitul veacurilor, legile duhovnicești nu pot fi niciodată anulate de ceva din cele ale materiei.

Legea ascultării și ierarhiei este una dintre cele mai importante legi duhovnicești care guvernează atât lumea văzută, cât mai ales pe cea nevăzută. Egalitatea propovăduită de neomarxiști astăzi nu a existat niciodată, nici în lumea oamenilor, cu atât mai puțin în lumea duhurilor. De fapt, nici la neomarxiști nu există egalitate, ci este doar o momeală prin care vor să anuleze orice rânduială și ierarhie, așa încât lumea să fie condusă prin puterea banului sau, mai precis, de către însuși mamona.

Copiii nu mai ascultă de părinți de la o vârstă din ce în ce mai mică, de parcă ar fi devenit dintr-o dată adulți, dar imită cu obediență pe cei din anturaj, făcându-și din mode dumnezeu. Pentru această din urmă „ascultare” sunt în stare să facă orice, adică să-și schimonosească trupul, să-și distrugă sănătatea sufletească și viața. Prețul neascultării adevărate este însă scump. Duce la neliniște sufletească, la o căutare fără de sfârșit a fericirii în patimi, la depresie și deznădejde. Aceasta explică în mare parte derapajele imense ale noilor generații.

Sursa: Virgiliu Gheorghe - Articol publicat în revista „Familia Ortodoxă”, nr. 190 (Noiembrie 2024)

Dacă vrei să dobândești raiul, fă ceea ce îți spune duhovnicul

O femeie a venit la duhovnic și i-a spus:

– Părinte, anul trecut, de Crăciun, mi-ai dat canon să învăț câțiva psalmi și să îi rostesc ori de câte ori pot. Și mi-ai dat binecuvântare ca în fiecare zi de vineri să ajunez și să încerc să nu mai clevetesc și să nu mai vorbesc fără rost. Am învățat pe de rost toată Psaltirea, am ajuns nu numai vinerea, ci și luna și miercurea.

Iar de vorbit, am început să vorbesc din ce în ce mai puțin și la serviciu toți mă lasă în pace, mă privesc ca pe o ciudată. Tac aproape tot timpul. Îi salut pe colegi când vin și când plec, iar în rest nu am nimic de împărțit cu nimeni. Am citit o carte despre marii pustnici yoghini și m-am gândit că trebuie să duc și eu o viață mai aspră.

– Ți-am spus eu să înveți toți psalmii?

– Nu.

– Ai zis psalmi?

– În fiecare zi spun o Psaltire întreagă.

– Trebuia să vii să îmi ceri binecuvântare pentru așa un canon. Spune-mi, îți dai seama când te ispitește mândria?

– Părinte, asta este singura mea patimă. Că mă tot compar cu alții și îmi dau seama că nimeni nu e ca mine. Nu zic că sunt sfântă, dar dacă nu aș fi mândră, poate că aș ajunge la sfințenie.

– Eu nu ți-am spus nici să ajunezi luna, miercurea și nici să taci tot timpul. Ai făcut astea de capul tău și, prin mândrie, ai pierdut plata osteneții tale. Nu ești la măsura la care să postești atât și nici la cea la care să taci atât. Îl iubești mai mult pe aproapele tău?

– Părinte, dar am încercat să mă ocup doar de desăvârșirea mea. Nu am mai avut timp să mă gândesc la alții sau să mă rog pentru ei.

– Degeaba ai postit, degeaba ai tăcut. Dacă vrei să dobândești raiul, fă ceea ce îți spune duhovnicul. Eu știu mai bine cum trebuie să urci pe scara virtuților. Dar, dacă modelele tale sunt pustnicii yoghini, care erau înșelați de puterile întunericii, cazi la rândul tău în înșelare.

Sursa: „Patericul Mirenilor, Pilde pentru secolul XXI”, Editat de Editura Egumenița, Galați, 2004

Fierăria pocăinței – Lupta unui monah cu diavolul

Odată, într-o mănăstire liniștită, ascunsă printre dealuri pleșuve, trăia un frate a cărui luptă era cunoscută doar de Dumnezeu.

Zi după zi cădea în păcat și zi după zi se ridica la loc, spălându-și sufletul cu lacrimi și stând cu credincioșie la împlinirea canonului de rugăciune.

- Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!

Ceilalți călugări îi vedeau tăcerea și smerenia, dar nimeni nu cunoștea lupta aprigă dusă în chilia sa. Diavolul, care provoca neobosit căderile fratelui, îl privea cu atenție.

Văzând că fiecare cădere nu era urmată de deznădejde, ci de pocăință, curaj și nădejde, înnoită în Dumnezeu, vrăjmașul se înfură. În cele din urmă, neputând răbda râvna statornică a călugărului, i s-a arătat de față, căutând să-i zdrobească duhul cu rușine.

- Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!

- Nerușinatule, nu te temi de Dumnezeu? Tocmai ai păcătu! Cum îndrăznești să te înfățișezi înaintea Lui în rugăciune? Nu tremuri, știind că Dumnezeu te-ar putea mistui cu foc?

Fratele, deși obosit și rănit de luptă, rămase ferm. Cu o tărie liniștită răspunse:

- Această chilie e o fierărie. Uneori lovesc eu, alteori sunt lovit. Dar Hristos, Care a venit în lume pentru mântuirea acestuia, îmi este martor. Nu voi înceta niciodată să lupt împotriva ta. Fie căzut sau ridicat, rănit sau vindecat, mă voi război împotriva ta până la ultima suflare. Și atunci vom vedea cine învinge, tu sau Hristos.

Auzind aceste cuvinte, diavolul se retrase înfrânt. Nu se așteptase la o astfel de hotărâre.

Din clipa aceea, fratelui i se dădu pace de la luptă. El rămase în chilie în liniște, nelăudându-se cu victoria, ci plângându-și păcatele și mulțumind lui Dumnezeu, Celui Care nu îi încununează pe cei fără de păcat, ci pe aceia care niciodată nu se dau bătuți.

Sursa: www.chilieathonita.ro

Strofe pentru suflet

Mă pregătesc de Înviere

Mă pregătesc de Înviere,
Sunt spovedit, împărtășit,
Cum zice Domnul meu în pildă,
„Pierdut am fost și m-am găsit”.

Dar iarăși zice Domnul nostru
Că „mort am fost și-am înviat”,
Chiar dacă-n pildă Se referă
La învierea din păcat.

Am înviat din plin, prieteni,
La un nivel interior.
Nu pricepuse cred că nimeni
Că-n fiecare zi eu mor

Și nu s-au prins, în consecință,
Că în sfârșit am înviat
(Din nou eu mă refer, desigur,
La ridicarea din păcat).

M-am pregătit de Înviere,
De învierea lui Hristos,
Căci nu puteam pricepe Taina
Așa murdar și păcătos,

Căci nu se vede Sfânta Slavă
Atunci când ochiul e murdar.
Al meu era bolnav, dar Domnul
Mi l-a tămăduit prin har.

M-am pregătit de Înviere,
Sunt pregătit și de Prohod.
Sămânța harului din mine
Așteaptă să aducă rod.

O să Îl plâng din nou pe Domnul

Umplut de sânge de tirani,
Voi plânge Sfânta Răstignire
Cum poate n-am mai plâns de ani,

Voi plânge liniștea aceea
De după punerea-n mormânt
Și voi muri de fericire
La Învierea Celui Sfânt!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Strig ca Petru

În patimi multe mă afund
Și strig ca Petru către Tine:
Nu mă lăsa să merg la fund,
Atunci l-ai ridicat pe el,
Acum ridică-mă pe mine!

Văzând adâncul, mă-nspăimânt,
Căci duhuri rele trag de mine...
Mă tem de mare și de vânt
Și n-am pe nimeni ajutor,
Nădejdea mea e doar în Tine!

Întinde brațul Tău de fier
Și strânge-mi mâna cu putere,
Cu Tine știu că n-o să pier,
Ci o s-ajung în Rai, ca toți
Acei ce cred în Înviere.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Poarta Raiului

Demult, a trăit un prinț tare-tare bogat, care era însă și foarte zgârcit. Nu ar fi dat niciodată nimic. Doar că, într-o noapte, a visat că murise și ajunsese la poarta raiului. Acolo, Sfântul Petru i-a spus:

- Vino cu mine să îți arăt unde vei sta de acum încolo. Și au mers ei ce-au mers prin grădinile acelea minunate, până când, la un moment dat, au ajuns lângă un palat mare și frumos.

- A, a strigat tânărul prinț, aici voi sta?

- Nu, în niciun caz.

- Dar, cine va sta aici?

- Aici va locui, după ce va muri, grădinarul tău.

- Cum se poate, el care nu are nimic, care e sărac lipit pământului, cum să merite el așa ceva?

- E, nu are grădinarul tău avere pe pământ, fiindcă tot ce câștigă împarte mereu cu cei mai sărmani decât el. Pe pământ nu strânge nimic, fiindcă dăruiește, dar aici, uite câte a strâns! Tot ce vezi aici este rodul bunătății lui.

- Bine, și atunci eu unde o să stau? a mai întrebat nemulțumit prințul.

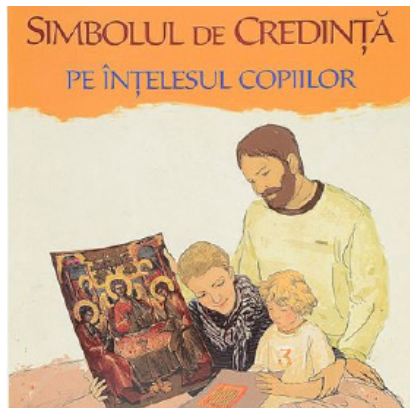
- Uite acolo, în cocioaba aceea!

- Cum, în șandramaua aia?! Păi acolo sunt doar niște scânduri prăpădite care stau gata-gata să cadă...cum să locuiesc în mizeria aia? E drept așa ceva?

- Sigur că este drept, i-a răspuns Sfântul Petru. Ia gândește-te, ce ai dăruit tu? Nimic. Ce ai fi vrut să apară aici?! Dacă ai fi fost bun și darnic cum este grădinarul tău, atunci ai fi avut și tu asemenea palate, poate chiar mai mult, dar așa... Tot ce vezi acolo este rodul zgârceniei tale...

În clipa aceea, tânărul prinț s-a trezit speriat din visul său. Din acea zi, s-a schimbat. Nu a mai adunat comori pe pământ, ci în cer. Nu a mai strâns bogății peste bogății, fiindcă la ce i-ar fi folosit mai târziu?

Cu tot ce a avut, i-a ajutat pe cei sărmani și, în acest fel, a strâns o avere mult mai de preț: recunoștința celor ajutați de el și binele făcut. Aceasta era averea pe

care nimeni nu ar fi putut să i-o fure!

Înțelept ar fi ca noi toți să procedăm aidoma prințului din poveste, pentru că adevărată este vorba care spune că „Nu rămânem decât cu ceea ce dăruim”.

„Pe calea binelui mai repede obosești odihnindu-te, decât ostenindu-te.” (Sfântul Vasile cel Mare)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Dragostea călugărului

Pe un drum, un câine a sărit la un om și a început să-l latre. Omul însă a pus imediat mâna pe o piatră și a aruncat după animal. Câinele s-a ferit imediat și, ce să vezi?!, a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muște. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte și să trântescă poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele urla de mama focului dincolo de gard.

Chiar în acel timp, a trecut pe stradă și un călugăr. Văzându-l, câinele a sărit la părinte, lătrând și arătându-și colții. Liniștit, călugărul a scos o bucată de pâine din traistă și i-a întins-o cățelului. Imediat, acesta a încetat să latre, s-a apropiat ușor-ușor și, dându-și seama de bunătatea omului, a luat bucățica de pâine chiar din mâna acestuia și a început să o mănânce de zor. Apoi s-a așezat lângă călugăr, dând din coadă.

- Vezi, omule - i-a spus părintele celui din spatele gardului - bunătatea naște totdeauna bunătațe. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu tine? Hai, vino și mângâie-l!

Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poți face bine. Și, crede-mă, oriunde și oricând poți face numai bine. De tine depinde!

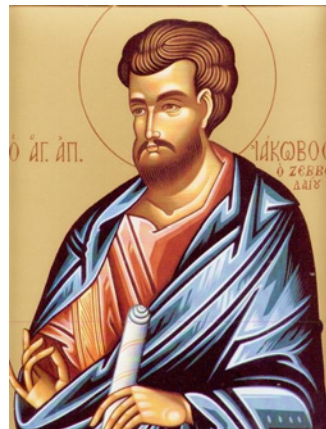
„Dragostea este bucuria de a face altora bucurii.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfântul Apostol Iacob, fiul lui Zevedeu (30 Aprilie)

Sfântul Apostol Iacob a fost fiul lui Zevedeu și fratele Sfântului Evanghelist Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu. Pe acești amândoi frați, Iacob și Ioan și pe Sfântul Apostol Petru nicidecum nu-i lăsa Domnul fără să le spună ceva; și mai ales le descoperea lor mai mult decât celorlalți, dumnezeieștile Lui taine, precum pe Tabor, când, vrând să-Și arate slava dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan.

Iar după patima cea de bunăvoie și după Învierea și Înălțarea Domnului nostru și după primirea Sfântului Duh, Sfântul Apostol Iacob s-a dus în Spania și în alte părți, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu și s-a întors iarăși în Ierusalim. Iar ei, neputând să stea împotriva cuvintelor lui cele nebiruite, au momit cu aur contra lui pe un oarecare filosof vrăjitor, anume Ermoghen, ca să aibă înfruntare cu Iacob și să-i rușineze învățătura.

Vrăjitorul, fiind mândru și nevoind să vorbească singur cu Iacob, a trimis pe ucenicul său, care se numea Filit, zicând: „Nu numai pe mine singur, dar nici pe ucenicul meu nu va putea Iacob să-l biruiască în înțelepciune”. Dar Filit, vorbind cu Sfântul Iacob, n-a putut să se împotrivescă înțelepciunii Sfântului Duh, care era în apostol; ci a tăcut ca un mut și nu și-a deschis gura spre împotrivire. Iar tiranul Ermoghen, cu vrăjile sale, a chemat pe diavoli și le-a poruncit ca să țină pe Filit în loc, ca pe un legat, ca să nu se poată mișca câtuși de puțin și i-a zis: „Voi vedea de te va izbăvi Iacob acela”. Iar Filit a trimis pe un oarecare în taină la apostol, înștiințându-l despre legarea sa de la diavol, prin vrăjile lui Ermoghen. Iar apostolul a trimis la el mahrama sa, poruncindu-i, ca luând-o, să zică cuvintele acestea: Domnul dezleagă pe cei ferecați în obezi, Domnul ridică pe cei surpați. Zicând acestea Filit, îndată s-a liberat din legarea cea nevăzută, iar diavolii, prin mahrama apostolului înfricoșându-se de puterea cuvintelor celor grăite, au lăsat pe Filit, care, batjocorind pe Ermoghen, a alergat la Sfântul Iacob și, învățând dreapta credință, s-a botezat.

Ermoghen, umplându-se de mânie și ură, a jurat pe diavolii ce-i slujeau, ca pe Iacob și pe Filit legați să-i aducă la dânsul. Dar, după ce s-au apropiat diavolii de casa în care era Sfântul Iacob cu Filit, îndată Îngerul Domnului, prin porunca lui Dumnezeu, a prins pe diavolii aceia și, legându-i cu nevăzute legături, îi muncea.

Iar diavolii cei nevăzuți, minunându-se de puterea lui Dumnezeu, strigau în azutul tuturor, zicând: „Iacobe, Apostole al lui Hristos, fii milostiv nouă, pentru că noi cu porunca lui Ermoghen am venit să te legăm pe tine și pe Filit; dar iată, acum suntem tare legați și cumplit munciți!”. Iar Sfântul Iacob a zis: „Îngerul lui Dumnezeu cel ce v-a legat pe voi, acela să vă dezlege și, ducându-vă, aduceți aici la mine pe Ermoghen, fără de nicio vătămare”. Și îndată diavolii fiind dezlegați, au alergat la Ermoghen și apucându-l, într-o clipeală a ochiului, l-au legat și l-au dus înaintea apostolului, rugând pe apostol ca să-i libereze și să izbândească asupra lui Ermoghen. Iar apostolul a întreat pe diavoli pentru ce n-au legat pe Filit, precum le-a fost lor porunca de la Ermoghen. Răspuns-au diavolii: „Noi nici muștele din casa ta nu putem să le mișcăm”. Și a zis Ermoghen: „Dacă voi ieși din casa ta, îndată mă vor ucide diavolii, pentru că știu cât de cumplită este mânia lor și nu-mi este cu putință să mă izbăvesc de dânșii, dacă nu mă vei apăra tu”. Atunci apostolul i-a dat în mâini toiagul său, pe care-l purta la drum. Iar Ermoghen, mergând cu toiagul acela la casa sa, nicio supărare sau frică n-a avut de la diavoli. Aceasta văzând-o evreii, s-au pornit cu mânie mare și au îndemnat pe împăratul Irod ca să ridice goană asupra Bisericii lui Hristos și pe Iacob să-l ucidă. Deci, împăratul Irod a poruncit ca să facă rău unora din Biserică și a ucis cu sabia pe Iacob, fratele lui Ioan. Văzând că aceasta a plăcut evreilor, a poruncit a prinde și pe Petru, pe care l-a și pus în temniță. Evsevie, episcopul Cezareei Palestinei scrie despre Sfântul Iacob că, pe când era osândit de Irod la moarte, un bărbat oarecare, anume Iosia, unul dintre cei ce au pârât pe apostol către Irod, văzând bărbăția și îndrăzneala Sfântului Iacob, nevinovăția și sfințenia lui cunoscându-le și adevărul cuvintelor grăite de dânșul pentru venirea lui Mesia înțelegându-l, a crezut în Hristos și mărturisitor al lui Hristos deodată s-a arătat. Atunci și Iosia împreună cu Sfântul Apostol Iacob a fost osândit la moarte.

Mergând împreună la locul cel de moarte, pe un slăbănog oarecare ce zăcea lângă cale, apostolul l-a făcut sănătos. Iar când își gătea grumajii săi spre tăiere, a rugat Iosia pe Sfântul Iacob ca să-i ierte păcatul cel făcut din neștiință, căci a fost clevetitor asupra lui la împărat. Iar apostolul, cuprinzându-l, l-a sărutat, zicând: „Pace ție”. Și și-au plecat amândoi capetele spre tăiere și astfel s-au sfârșit. Iar după tăiere, ucenicii Sfântului Apostol Iacob, luând trupul învățătorului lor, cu dumnezeiască povățuire l-au dus în Spania, unde și până acum se dăruiesc din mormântul lui tămăduiri de boli și se săvârșesc minuni întru slava lui Hristos Dumnezeu, Cel slăvit împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, de toată făptura în veci. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2026

- 1 M Sf. Cuv. Maria Egipteanca; Sf. Mc. Gherontie
- 2 J Sf. Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie
- 3 V Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul și Ilirie
- 4 S Sf. Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful (*Sămbăta lui Lazăr*)
- 5 D (†) **Intrarea Domnului în Ierusalim**; Sf. Mc. Victorin și cei împreună cu el; Sf. Mc. Teodul și Agatopod

Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Toate ale praznicului. Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18

- 6 L **Sfânta și Marea Luni**; † Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida
- 7 M **Sfânta și Marea Marți**; Sf. Mc. Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie
- 8 M **Sfânta și Marea Miercuri**; Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas
- 9 J **Sfânta și Marea Joi**; Sf. Mc. Eupsihie; Sf. Mc. Vadim arhim.
- 10 V **Sfânta și Marea Vineri**; Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima
- 11 S **Sfânta și Marea Sâmbătă**; † Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina
- 12 D (†) **Învierea Domnului nostru Iisus Hristos**; † Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza

Duminica Sfintei Învieri (Sfintele Paști); Toate ale praznicului: Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17

- 13 L (†) **Sfintele Paști**; Sf. Sfințit Mc. Artemon; Sf. Mc. Elefterie Persul
- 14 M (†) **Sfintele Paști**; † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului; Sf. Ier. Martin Mărturisitorul, Ep. Romei
- 15 M Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
- 16 J Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia
- 17 V † **Izvorul Tămăduirii**; Sf. Sfințit Mc. Simeon, ep. Persiei
- 18 S Sf. Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul
- 19 D Sf. Cuv. Ioan de la Lavra Veche; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

- 20 L † Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina;
- 21 M Sf. Sfințit Mc. Ianuarie, Ep. de Benevent; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Teodor din Perga
- 22 M Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanael
- 23 J † Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie
- 24 V † Sf. Ier. Mărt. Ilie Iorest, Sava, Brancovici, mitropoliții Transilvaniei; Sf. Ier. Iosif din Maramureș
- 25 S † Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului; Sf. Ap. Ev. Marcu;
- 26 D † Sf. Mc. Chiril, Chindeu și Tasie din Axiopolis (Cernavodă)

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1-8; glas 2, voscr. 4

- 27 L Sf. Ap. Simeon, ruda Domnului, episcopul Ierusalimului
- 28 M Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas din Ozovia
- 29 M Sf. 9 Mucenici din Cizic; Sf. Cuv. Memnon, făcătorul de minuni
- 30 J Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Mult sau puțin?	1
O lăea pășind spre Înviere	4
Grija pentru mântuirea sufletului său	6
Ascultarea	8
Dacă vrei să dobândești raiul, fă ceea ce îți spune duhovnicul ...	9
Fierăria pocăinței – Lupta unui monah cu diavolul	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Apostol Iacob, fiul lui Zevedeu	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424